

Mamka

2

—

—

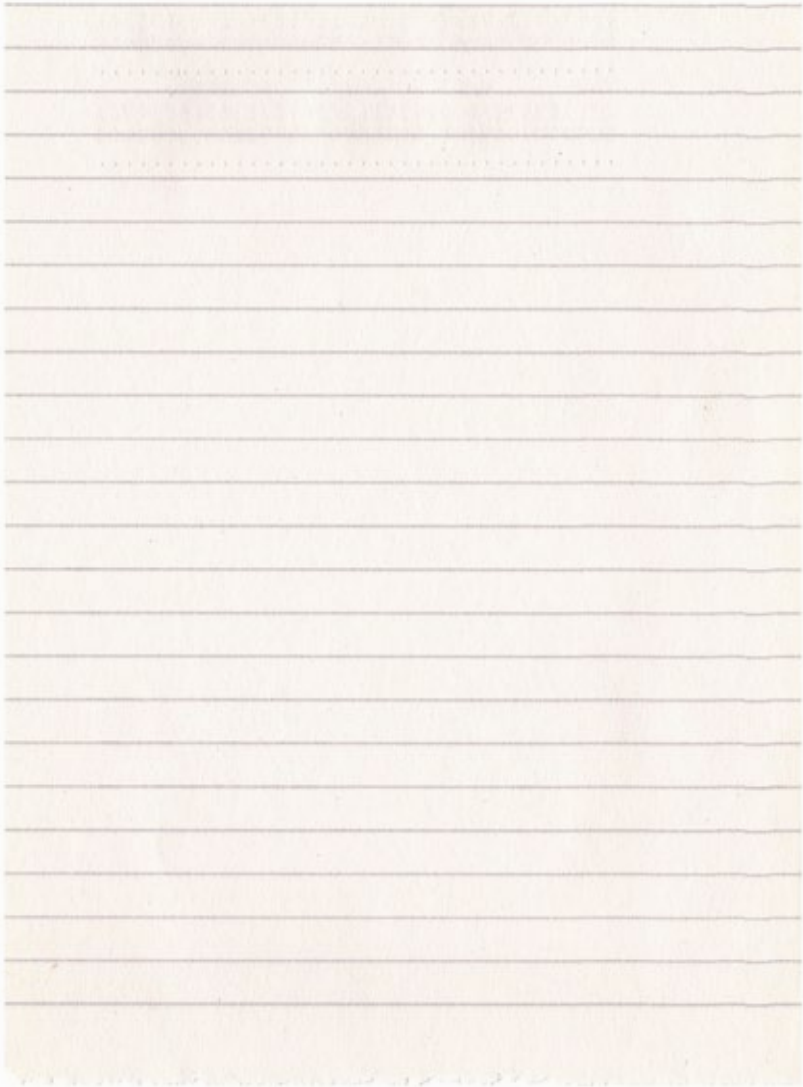

—

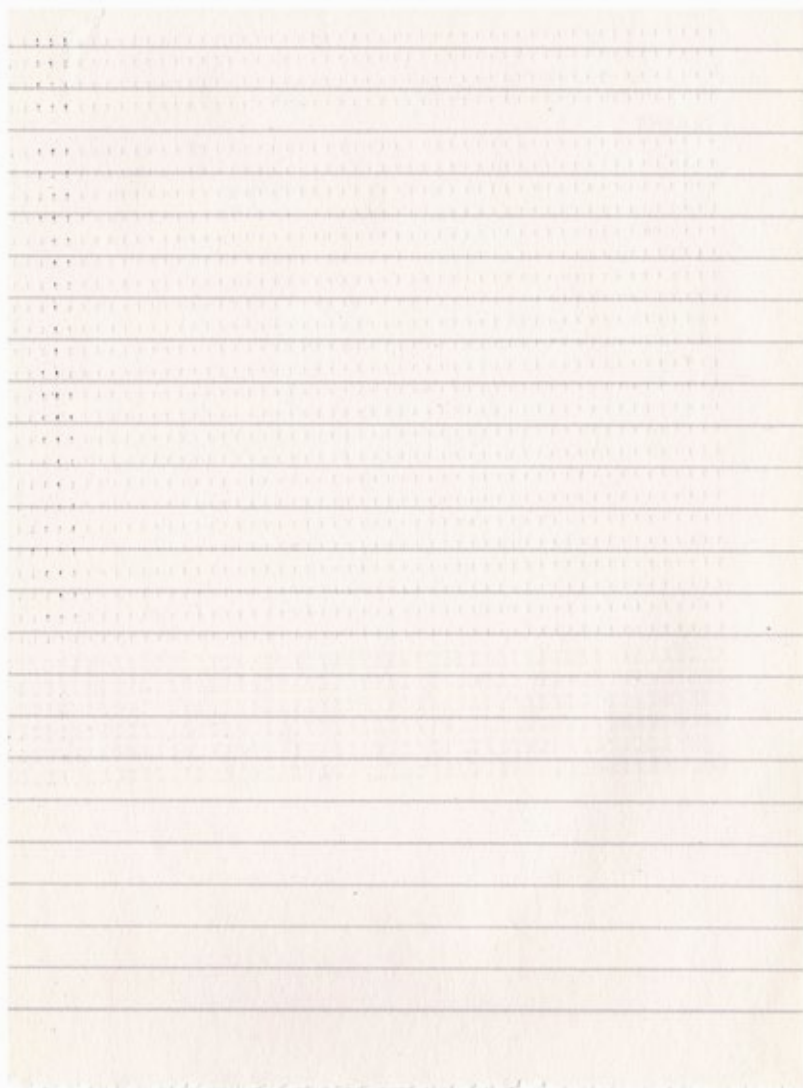
—

Sue Tompkins

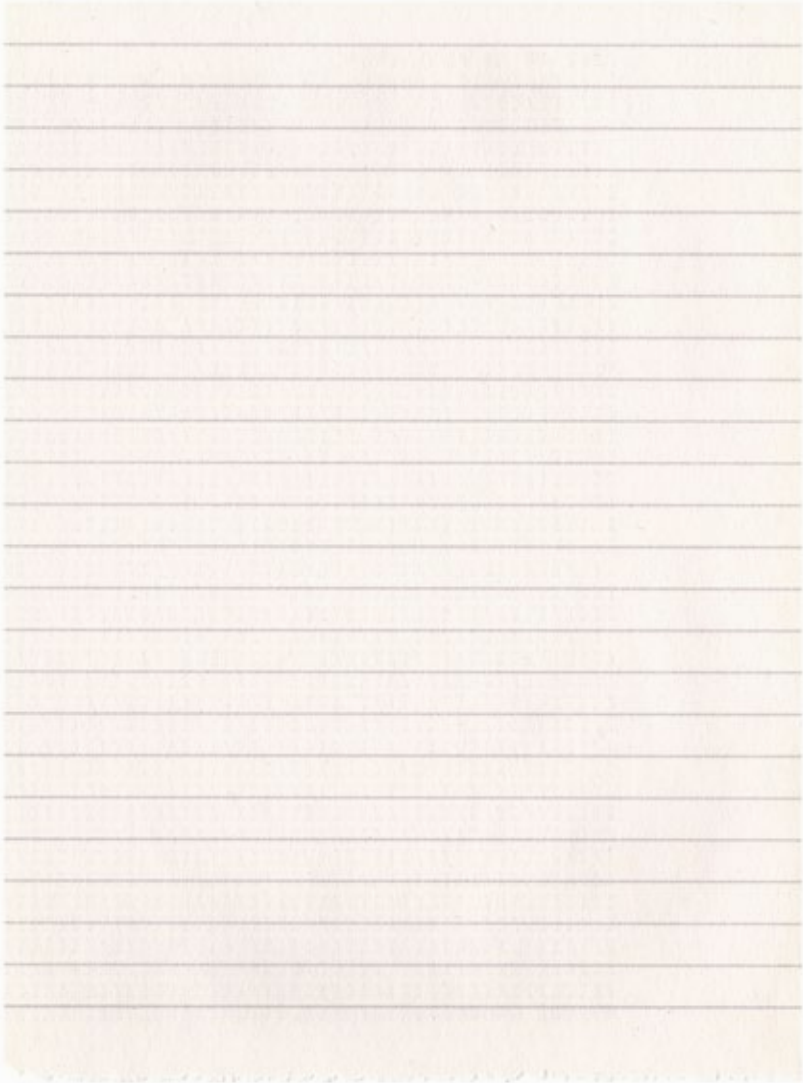
.....
YOU GOT ME STARTED.
.....
.....

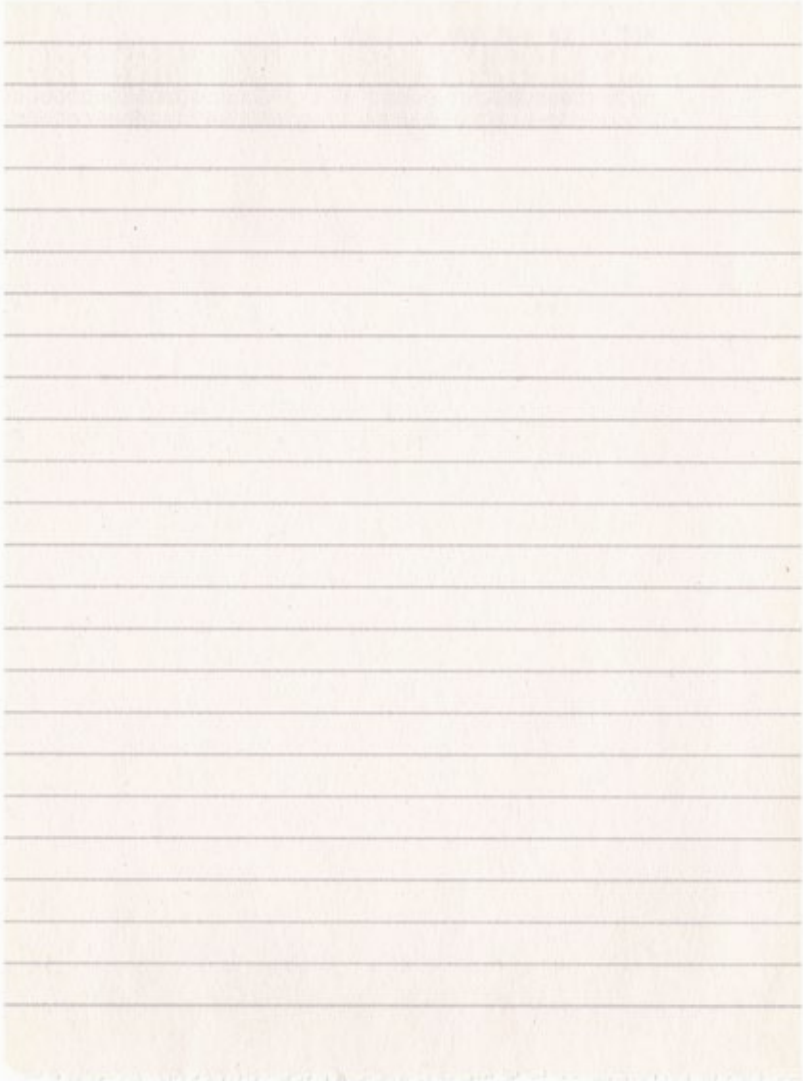

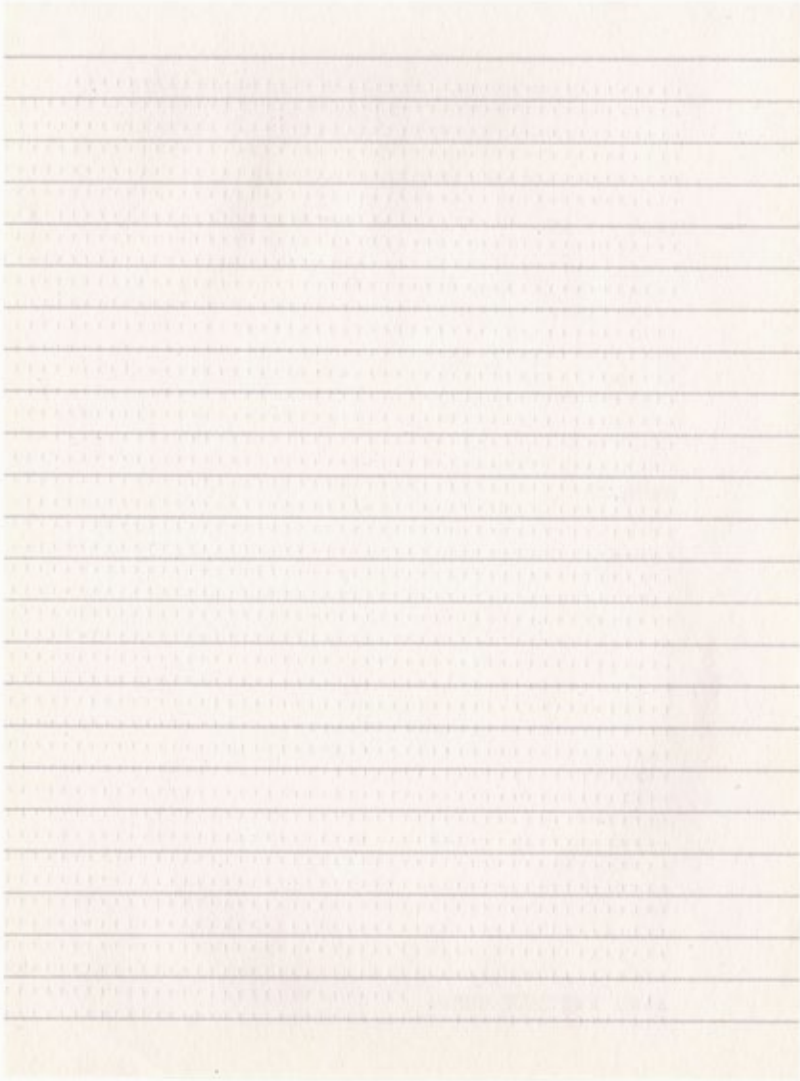

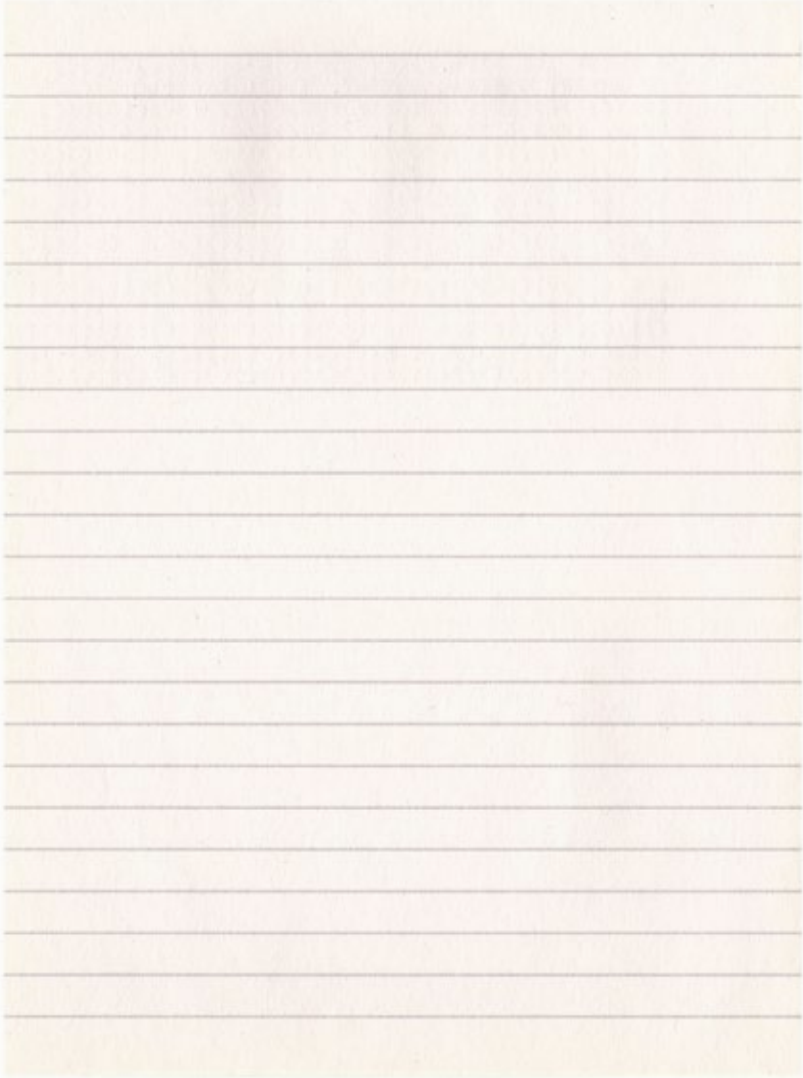
GROW IT.

HERE.

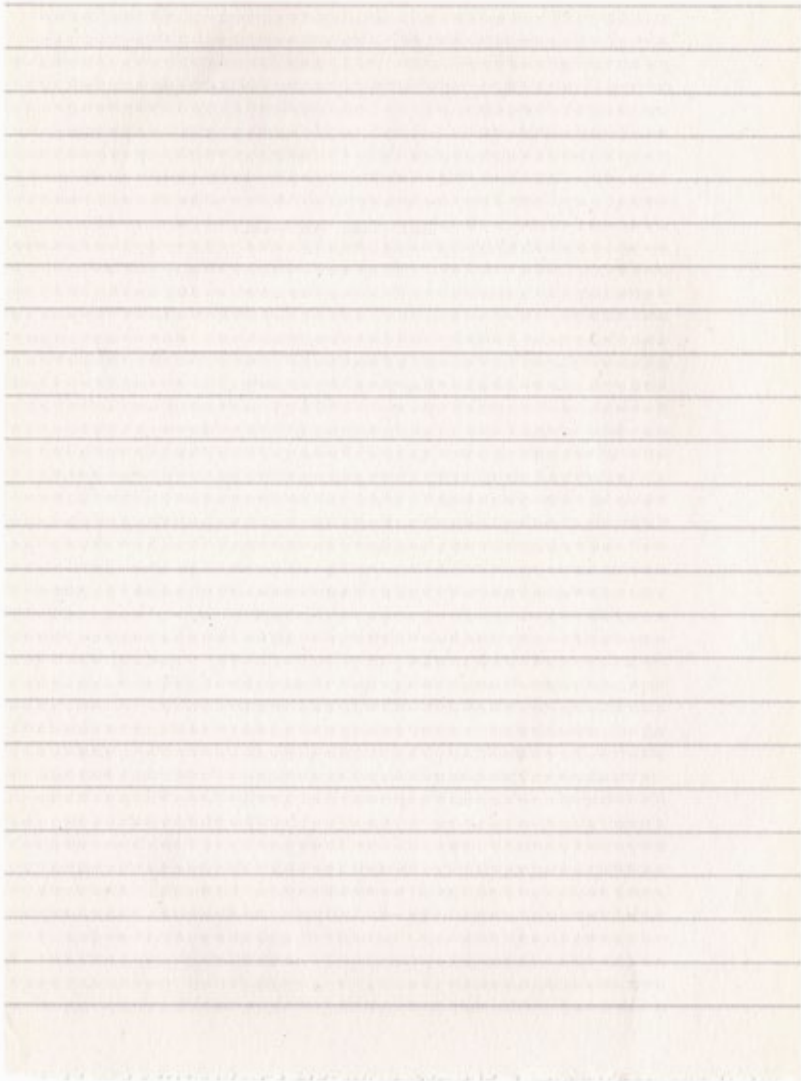
&AND WATCHIT GROW.

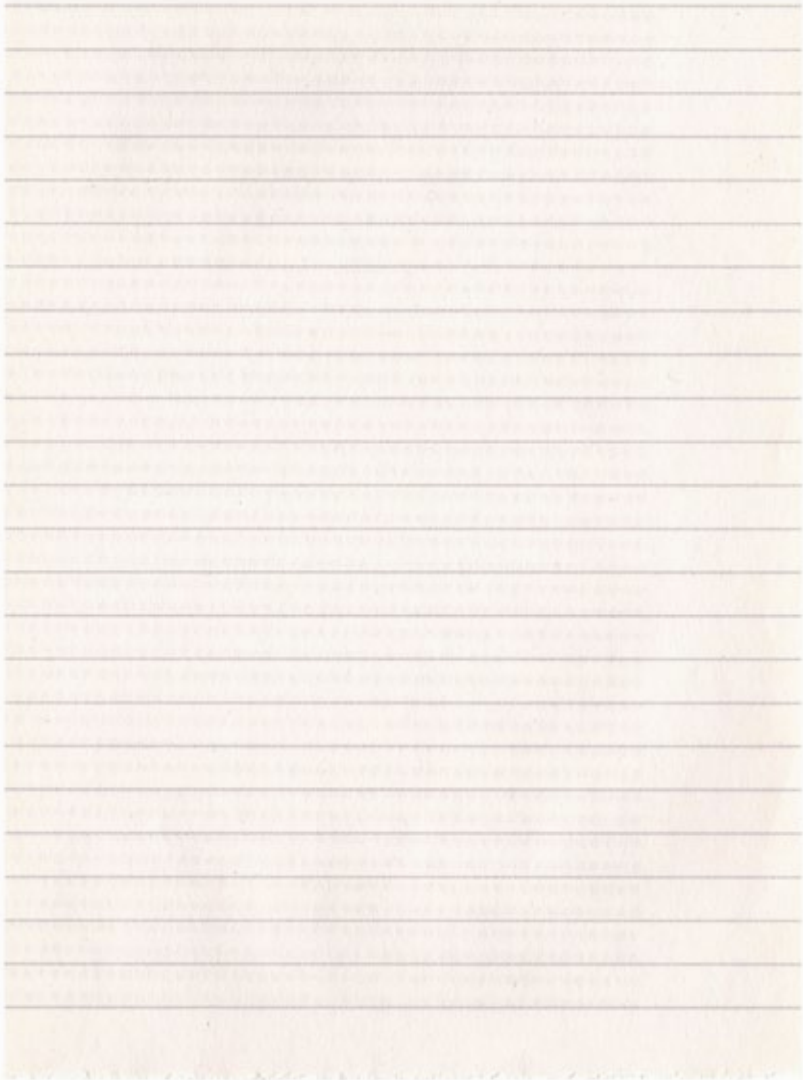
I THINK ITS LOVE. ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
IT DOESNT CONGEAL DOESNT. ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
YEAH! YEAH ! YEAH !!. ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
~~IT SOMETIMES STICKS THOUGH.~~ ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )
( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( ) ( )

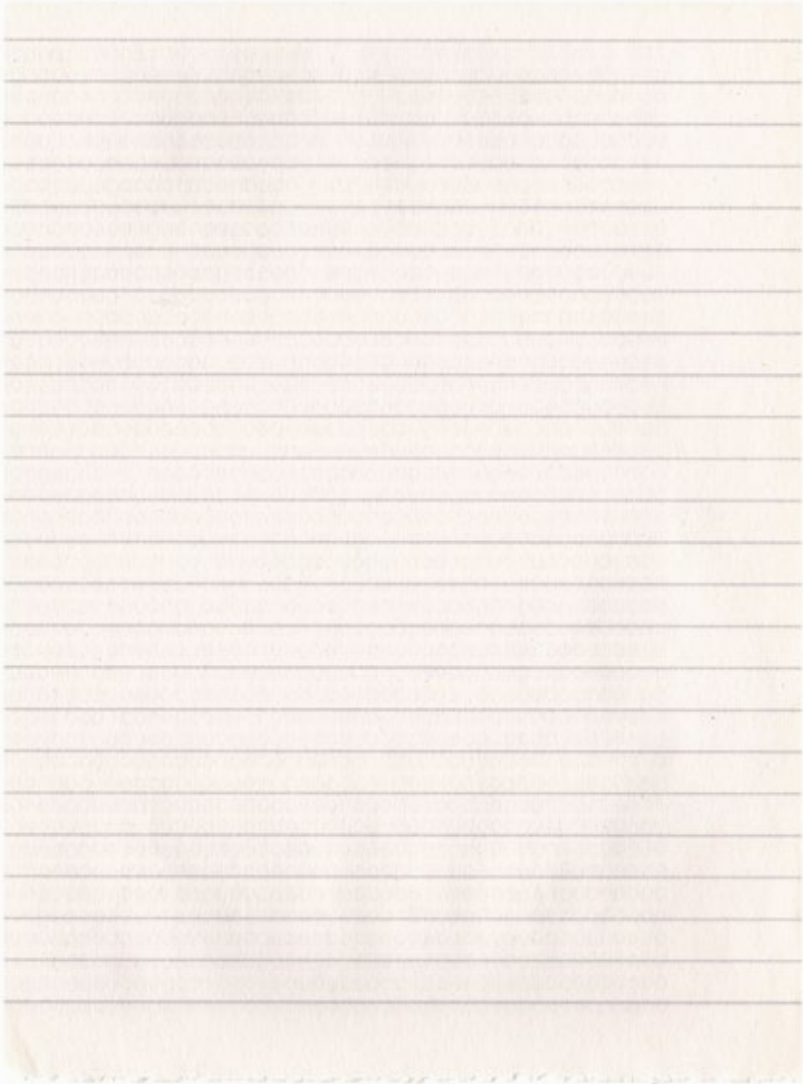

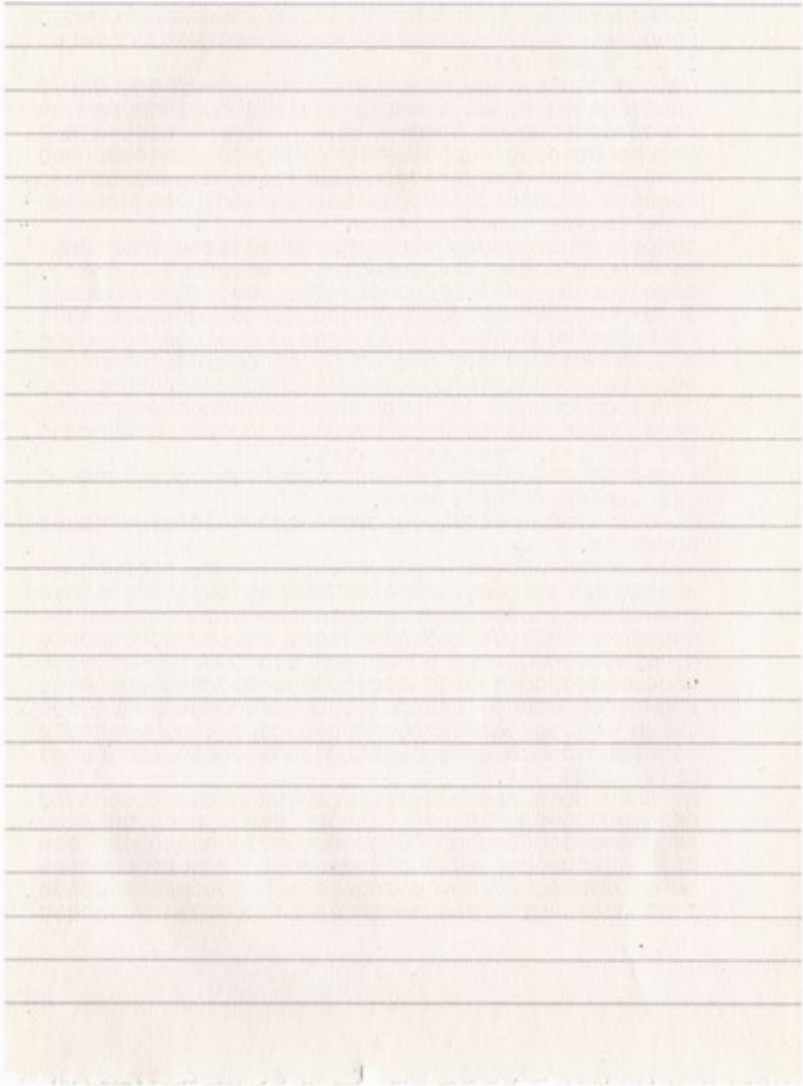

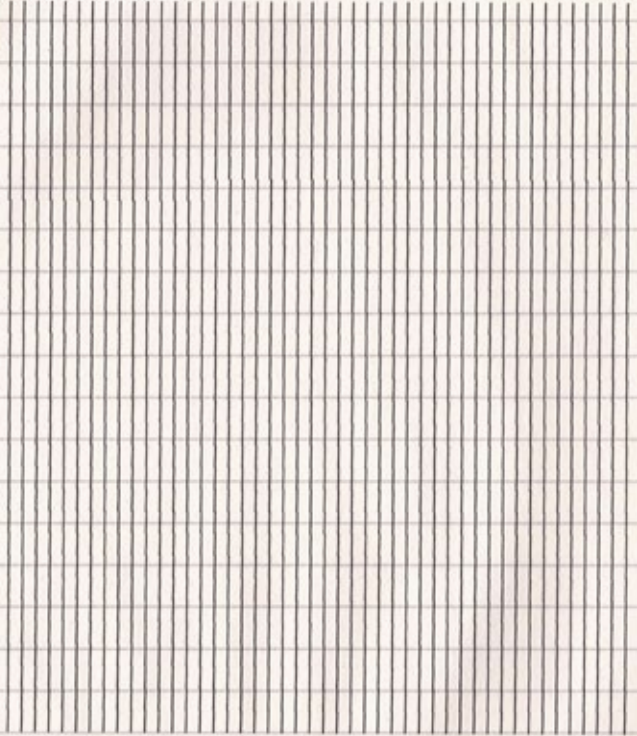

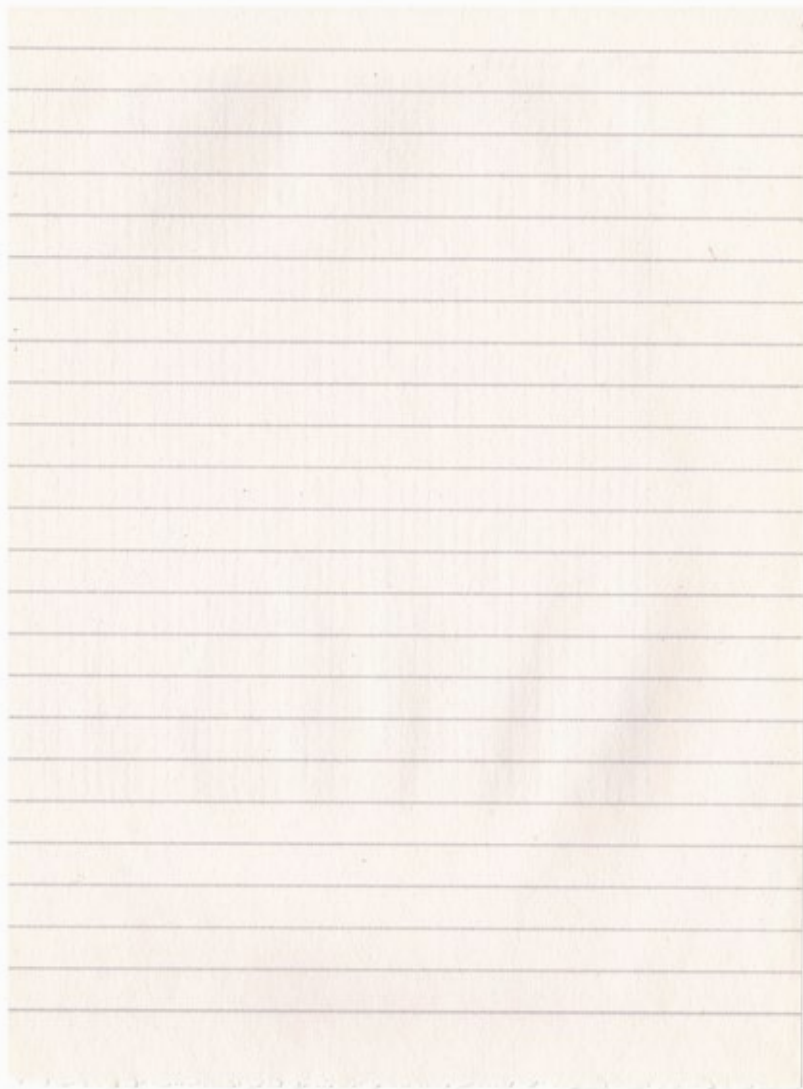

LIKE A GRILLE.

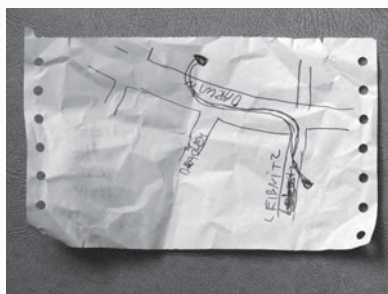
CUVIER, VÝKLAD SNŮ (PRACOVNÍ VERZE)
JINÝ NÁZEV: LEVÁ HEMISFÉRA

Malý byt, ze kterého vidím přes sítku proti hmyzu vsazenou do okenního rámu, se stal mým dobrovolným vězením. To jistě přeháním, protože bude trvat jen pár hodin, než venku opadne to strašné vedro a já se vydám směrem k stanici Sevilla, abych se dostal do centra včas. To, co vidím z okna, je strom s nějakými žlutými květy a za ním jednu osminu mrakodrapu zahaleného do inverzního dusna.

Přestal jsem na chvíli psát, koukám do vytištěného papíru, ze kterého datluju do klávesnice: Pro mne existuje prozaické dílo pouze do té míry, pokud mi poskytujete to, co zhruba nazvu estetickým blahem, čili pocit být nějak, někde napojen na jiné stavy bytí, kde je umění (zvědavost, něha, vlídnost, extáze) normou. To napsal Nabokov. Já se dál už nedostanu.

V ulici Leibnitz bourají dům. Schován ve stínu nějakého akátovitého stromu jsem sledoval

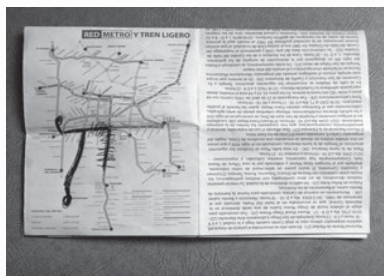
těžké nákladáky vezoucí suť směrem ke Calle Darwin. Zabočovaly k jinému staveništi, kde chybělo domů víc. Za překližkovou ohradou byl vidět jen hyperaktivní jeřáb vytrhávající z betonu rozježenou armaturu. Bahnité stopy tedy vedou z Leibnitzovy ulice do Darwinovy. Z vrchu to musí být jasnější, ta stopa je zvláště esovitá. (a)

O kus dál, když jsem opustil stín neznámého stromu a minul křižovatku s Gutenbergovou ulicí, jsem zůstal překvapeně stát a sledoval ohnuté cedule Leibnitz a Kant, které jako by se k sobě chtěly přiblížit. Nějaký navedený výrostek se nejspíš pokusil to spojení realizovat. Ale síly mu ne-

stačily na to, aby se špičky obou cedulí dotkly. Zůstaly trochu smutně obráceny k sobě v jakési výzvě, příslibu nerealizovaného přátelství.

Ještě je pořád vedro, začalo mě bolet v krku, včera jsem strávil asi dvě hodiny v metru, snažil jsem se dostat z bodu A, tedy stanice Auditorio, do bodu U, tedy stanice Universidad. Ve vagónech bylo nesnesitelné vedro, které rozčilovalo jen ubohého osamocенého gringa v rohu. V nějaké studentské kantýně jsem si pak dal ledové frappé. Tělo tím zažilo šok, vrátilo se hned do své přehřáté polohy a teď pod tou skroucenou cedulí mi vyjevilo své rozhodnutí: Bolest v krku. (b)

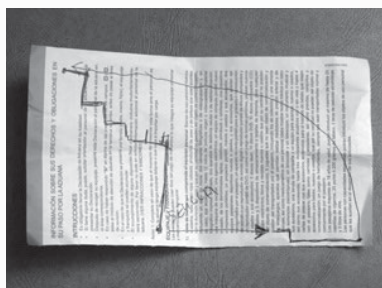
Proč jsem vlastně směřoval do bodu U? Nevím. Jediným smyslem podle všeho bylo, že jsem utrmácený před jakousi aztéckou verzí pevnostního valu skrývajícího nějaké učební pomůcky uviděl ze dveří vysokočivšího indiána a za ním tlupu, asi studentů, s železnými tyčemi, jak ho pronásledují. Byl jsem trochu na pokraji halucinačních stavů, ale nezdálo se mi to. Dívky po mé pravici, usrkávající nějaký přeslazený blevajs fialové barvy, se tomu výjevu zvláštním dívčím koketním způsobem smály. Indián upadl, holky zaječely pobavením. První z tlupy mu skočil rovnýma nohama na záda, další doběhli a tyčemi začali hledat indiánovi játra slezinu ledviny a všechny měkké části těla, tak jak to železné tyče v rukách davu rády dělávají. Měl jsem pootevřenou čelist, takovou fatamorgánu jsem na univerzitě nečekal. Chlapec se zvedl a rozeběhl se směrem ke mně. Trochu ve mně hrklo: proto tu jsem, skočí ke mně, pošeptá

mi něco nesrozumitelného do ucha a zemřel! Naštěstí pro mě ho dohnala jediná hranatá tyč v tlupě a uzemnila ho. Rány dopadaly nějak měkce, jako by tělo uvnitř bylo z kaučuku. Tyče ho chvilku mastily, indián znovu vstal a domotal se k nějaké zídce z černého tufu. Jeden z tlupy ho držel za triko, které se divně páralo směrem k hrudi. Děvčata to pobavilo, když se indián potácel směrem pryč od nás, se směšně krátkým tričkem ukončeným kousek pod podpaždím. Ostatní se dali do pohybu a pokračovali v původních trajektoriích. Osamocený gringo se otočil na podpatku zpět směrem ke stanici U. Účel cesty nejspíš splněn, výjev jsem viděl.

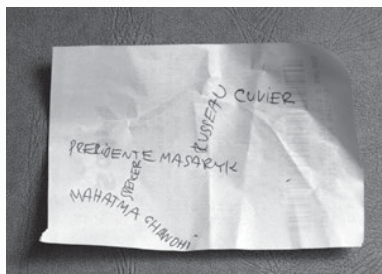
Stojím tedy pod tou zkroucenou cedulí, myslím na toho indiána a bolí mě v krku.

Cuvier, Copernico, Leibnitz, Bradley, Darwin, Descartes, Hugo, Goethe, (z Milтона jsem se vrátil zpátky na Goethe), Rio Mississippi a Sevilla, metrem na

Insurgentes a na rohu Colima a Frontieres mě čekaly tři grácie, který do mě nalily čtvrt litru meskalu a pak mě o půlnoci vysadily na taxi stanovišti a já řekl taxikáři Cuvier porfavor. To bylo především. (c)

Včera ráno jsem to napoprvé zkusil ještě jinak. Cuvier, Rousseau, presidente Masaryk, Spencer, Rubén Darío, Mahatma Ghandi. (d)

To je kousek od bodu A. Přemýšlím, z jakého důvodu jsem šel tím směrem? Může za to Rubén Darío?¹

Každopádně cíl cesty se mi vyjevil hned potom, co jsem se vnořil do voňavého parku. Proti mě stáli otrhaní výrostci s šiškama v napřažených rukách. Jakoby se čas zastavil, jak se říká. Opustil jsem svoje tělo a moje mysl dolétla k otrhancům a podrobně, během nanosekundy, si prohlédla jejich upocené hlavy, z kterých kapal pot na špinavá trička. Snažil jsem se uhodnout, co chtějí. Vypadali nesmírně soustředěně, jako by čekali na nějaký, asi ten pravý, okamžik. Ohlédl jsem se po sobě. Bylo to ráno, ten gringo nebyl ještě tak zbědovaný. Za svým pružně kráčejícím tělem vidím řadu odpadkových košů. Vypadaly jak hladové housenky postavené na zadních nožičkách a s otevřeným bezzubým chřtánem namířeným lačně směrem k oněm otrhancům. Vrátil jsem se do svého těla a uvedl čas do

správného běhu, (snad to někomu někde ve vesmíru nezpůsobilo problémy). Sotva jsem minul řadu hladových housenek, uslyšel jsem *ahora!* a o plechová tělíčka zabubnovala salva z šišek. Nebyl jsem cílem.

To by bylo. Sedím na léty propocené posteli a rozevírám mapu se středem v ulici Cuvier. Když Freud napsal svůj Výklad snů, ještě jsem se nenarodil, ale stejně ani teď jsem to nečet. Vymyslím si vlastní metodu, jak vykládat sny. Přijel jsem sem proto, abych vyložil své sny. Mám je všechny zapsané, lépe nebo hůř, dohromady asi 7000 slov. Znepokojují mě už několik měsíců, a i když vypadají jednoznačně a jejich výklad se zdá být jednoduchý, neuspokojuje mě to. Vytáhnu tedy papíry se sny a namátkou jeden čtu. Hned na začátku jsem otrávený patosem napsaného textu:

Nechci, aby se mi zdály sny, ale přesto se mi zdají: spím ve snu. Víím, že spím, mám zavřené

oči, slyším příboj, to mě uklidňuje, usínal jsem u moře, uvažuji, ale vlastně ne, dochází mi. Jak jsem na to přišel? Rychle otevřu oči: ocelové nebe, mží, racek nebo albatros nehybně nade mnou. Ležím na zádech. Převalím se na bok, jsem úplně mokrý, jako by se ve stejném okamžiku probudily všechny moje smysly, je mi zima, ostrý pach rybiny, písek řeže všude. Hrozný hluk moře. Nevím, kde jsem se tu vzal, vím, o kom se mi předtím zdálo. Udělalo se mi nevolno. Chci zvracet. Okamžitě se vyzvracím. Zvracím bolestivě a dlouho. Svírá se mi žaludek, nemám už co zvracet. Otírám si tvář pískovým rukávem. Co tu sakra dělám? Posadím se a rozhlížím okolo. Dlouhá prázdná pláž, za ní les, nebo prales, rozbouřené moře. Prší čím dál víc, proto není vidět daleko. Pokouším se postavit, s námahou se mi to podaří, ale hned padám bolestivě do písku, nemám rovnováhu. Znovu silný závan rybiny. V dálce vidím při-

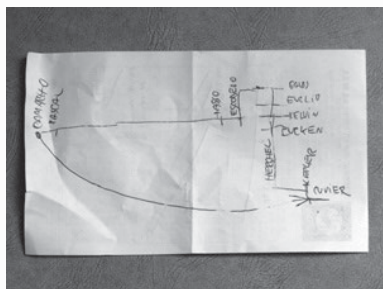
cházet nějakou postavu. Snažím se zaostřit, ale rozeznávám jen obrysy. Jde pomalu ke mně. Je to žena, je bosa, brouzdá se v přílivu. V ruce má střevíce. Zvedám se na lokty a znovu se pokouším zaostřit. Nejde to, nevidím zřetelněji. Postava se blíží, čím je blíž, tím se cítím víc unavený. Klesá mi hlava do písku. Přeji si, aby to byla určitá žena, začalo mě z toho přání tlačit na hrudníku. Žena byla už kousek ode mne. Připadal jsem si, jako bych do písku vrůstal vlastní vahou, byl jsem těžší a těžší. I když mě musela vidět, tak určitě nezrychlila, a dál se šourala mořem směrem ke mně. Do pusy mi vnikla pěna z moře, jedno oko zalepil mokrý písek. Ona už stojí nade mnou, nevím, jestli něco říká, příboj jako by zesílil. Asi se nade mnou naklání, snažím se zachytit její vůni. Necítím ale nic.

Asi bude pršet. Co k tomu snu dodat? Je to banální. Rozložená mapa moc nepomáhá. Vymyšlení vlastní metody výkla-

du snů uvízlo hned na začátku. Koukám bezmyšlenkovitě do mapy a plánuji si cestu do centra. V dále houká vlak, jako vždy někdo v blízkém sklepě bubnuje nekonečná metalová sóla. Cuvier, paleontologický začátek, kombinuju prstem po mapě, Kepler na konci mého ukazováčku, přerostlý prst se nad ulicemi přesune k rodině Herschelových. Dobrá tedy, můžeme zůstat u astronomie (zatím nic, se snem to ani nepohnulo). Ale kdybych po té ulici pokračoval, je dlouhá, dává to smysl. Na jedné straně končí Darwinem, na druhou pokračuje přes trochu nejasného Euckena, přes Kelvina, Euclida ke Gussovi. Tam bych zahnul doleva. Kdyby tam nebyl takový provoz, stříhl bych si vyskákat na jedné noze nějakou statistickou křivku. No dobře, pořád nic. Sen zůstal inertní. Trochu mi to překáží, ale musím rychle přeběhnout ulici generála Escobeda, s Gaussem se nemohli znát, leda že by některý z Gaussových synů co

emigrovali do USA? Dobrá, i tato krátká epizoda může mít smysl. Akorát že jsem se snažil tak rychle přeběhnout generálovu ulici, až se můj prst zastavil u Homéra. Sakra! Vidím generála, jak v předvečer bitvy u Puebla ve svém stanu zavírá stránku s posledním odporem Trojanů před našťvanými Egejci a pokládá těžkou knihu na promaštěné plátno skládací židle. Sevřené generálovy rty neprozrazují žádné emoce. Ani teď to se snem nehnulo. Prst mi nad tou fantazií s generálem Escobedou zdřevěněl. Trochu jsem s ním zahýbal a pokračoval v plánování. To je ale dlouhá ulice a končí u presidenta Ávila Camacha... Narodil se ve státu Puebla, to je tam, co Escobeda před léty četl Homéra... To nevypadá dobře. Homérovu ulici bych měl opustit daleko dřív. Ale kde? Někde mezi Torquatem Tasseem a Pascalem. Ten výklad snu se mi nějak zamotává. Můj prst opouští Homéra a gaussovskou křivkou se přesunul zpátky ke Cuvierovi.

Začnu znova u paleontologie. Váhám, kterým směrem se mám vydat teď. (e)

Nic, zatím nic. Ležím naznak, pořád na té samé propocené posteli v ulici Cuvier. V hlavě se mi motají myšlenky, pod zavřenými víčky se mihotají Purkyňovy obrazce a každou chvíli se spojují do nesmyslných a pak zase jakoby smysluplných schémat. Bod A spojený křivolace, podle toho, jak se musí v metru přestupovat, s bodem U. Můj sen o záhadné ženě (já moc dobře vím, kdo to je, ale nějak se mi do toho nechce). Pošahaný názvy ulic, který mi nedají spát. Obse- se tím proniknout, najít vlastní mřížku, kterou bych mohl překrýt

mapu a porozumět tomu. Čemu? Vlastnímu životu? Třeba právě tomu, že teď otevřu oči, zamrkám pod přívalem světla, podívám se na svoji ruku, kterou zvednu blíž k oku...

Okamžitě jsem se posadil. Zašátral pod sebou po zmačkaných papírech a našel tento sen, který takto pokračuje:

... zvedám k svým očím ruku, mám tedy tělo, mám tedy vlastně dvě těla. Tohle a ještě to, co spí na posteli, kousek přede mnou. Natahuju ruku před sebe a spojuju palec a ukazováček. Skrz vniklý otvor se dívám na své druhé tělo, jak spí. Chci se na něj podívat blíž. Přibližuju hlavu k ruce, projde hladce otvorem z prstů. Hladce procházím celým svým tělem skrz kroužek z prstů. Na druhé straně si stoupám, otáčím se a hledím na svoji ruku z druhé strany. Rozpojuju palec a ukazováček. Musím být naruby, dochází mi. Na stěně místnosti visí zrcadlo, jdu k němu a dívám se na svou tvář. Je to, jako bych

se díval na fotografii. V zrcadle se za mnou odráží postel, na ní ležím já, tedy mé druhé tělo. Proč jsem tu tolikrát? Otočím se a sedám si na kraj postele. Mám chuť se sám sebe dotknout. Je to divný pocit. Prstem se dotýkám svého ramene. Něco není v pořádku, otáčím pomalu ke své tváři svou tvář spícího. Obličej je rozmazaný...

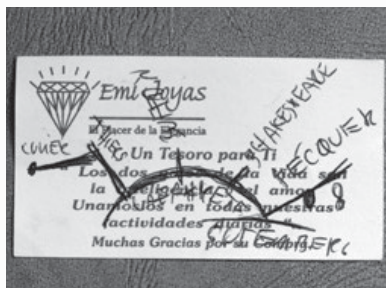
A tady někde končí. Ten sen. Byl to záchvěv intuice, ale zas jsem se nikam neposunul. Vyložím tedy karty na stůl, jsem jen strašlivě žárlivý, žárlivý a žárlivý a dnes v noci se mi zdál tento odporný sen, který mě hrůzou probudil:

Šlo nás několik na výlet. Skupinky a jednotlivci roztahaní krajinou. Mám tě pořád na očích, nevypadáš nadšeně. Přelézáme nějaké překážky, škrábeme se na nepřístupnou terasu domu. Jdeš napřed, lezu po chvíli za tebou. Slyším, jak se nahoře s někým

bavíš. Když se objevím, zmlkneš. Mám nepříjemný pocit, že tě pronásleduju a tím obtěžuju. Na terase je něco jako klubové kino. Sympatický kluk, který připravuje program kina. On po tobě kouká, ty po něm koukáš. Sedíme společně s více lidmi u nízkého stolu. Sedíš tak, že máš přese mě přehozené svoje nahé nohy. Můžu ti je tak hladit. Ten sympaták sedí naproti nám. Dochází mi, že takto sedíš proto, abyste si mohli třít o sebe nohy vy dva a dotýkat se. Ne proto, aby ses dotýkala ty mě. Strašně žárlím. Sundám tvé nohy ze svých a odcházím uraženě na záchod. Z nějakých důvodů je umístěný v úzkokolejném vlaku. Musím jet až do příští stanice. Tam se radši probouzím, úplně mě to rozhodilo, že jsem tě ztratil. Jenže já tě nikdy neměl.

Pokus o výklad tohoto snu: Vyjdi z bytu v Cuvierově ulici, dej se doleva, jdi až k ulici Thiers a tam se dej doprava, dojdi až k ulici Lafayette. Dej se vlevo,

ulice zahýbá do velkého oblouku, pokračuj a protneš ulice Buffon, Shakespeare, až dojdeš na Gutenbergovu ulici a tam vlevo začíná Bécquerova ulice. Vejdi do ní, až najdeš malý žlutý domek s číslem osm. (f)

Zazvoň a počkej chvilku. Automaticky se s cvaknutím otevře mříž. Je tam tma. Ničeho se neboj, vstup dovnitř. Projdi chodbou a za dveřmi na dvorek a druhými na záchod se dej doleva. Ocitneš se v rozlehlém obývacím pokoji, za stolem bude sedět stařec odněkud s Chiapasu. Až tě uvidí, přečte ti osmý rým, druhou část z Bécquerových rýmů.² Až dočte, tak na nic nečekej, vrať se co nejrychleji do svého bytu

v ulici Cuvier. Sbal si všechny svoje věci a odejdi z téhle snobské čtvrti.

1

Eres los Estados Unidos,
eres el futuro invasor
de la América ingenua que tiene sangre
indígena,
que aún reza a Jesucristo y aún habla
en español

2

Quieres que conservemos una dulce
memoria de este amor?
Pues amémonos hoy mucho y mañana
digámonos adiós!

Anne-Claire Barriga

přeložila Sára Vybíralová

1 —

aimer la maison de nuit car on n'y voit pas la saleté ; c'est un lieu
chaleureux comme un autre
perdre des mots par paquets
quand ce qu'on dit a du poids
la frontière entre le pas grand-chose et le fondamentalement vrai,
ancré, détestable
ne pas bien se représenter le sexe ; le moment de la pénétration.

conversion
train grande vitesse.
3 quarts d'heure
ça veut dire qu'il faut compter
trois récrés – trois grosses récrés

la fille hurlante
propriétaire d'une chatte hurlante
donc je l'enferme dans la salle de bains à quatre heures du matin
et depuis mon lit je l'entends gueuler
elle est bien excitée, la maîtresse
elle veut un matou
si je la caresse dans la cou
ça ne lui fait rien
elle décrit les hurlements ininterrompus de l'aube
à un sommeil coincé sous le coude et dans un soubassement du
crâne – où retentit une alarme de vie faible mais convaincue.

1 —

milovat noční dům, neboť na něm není vidět špína;
je to místo srdečné jako každé jiné
ztrácet slova po balících
má-li vyřčené váhu
hranice mezi nicotným a hluboce pravdivým, ukotveným,
hodným nenávisi
neumět si správně představit pohlaví; okamžik proniknutí.

obrat
vysokorychlostní vlak.
3 čtvrtě hodiny
to znamená, že je třeba počítat
tři přestávky – tři velké přestávky

vřískající dívka
majitelka vřískající kočky
a tak ji ve čtyři ráno zavřu do koupelny
a až z postele ji slyším vyvádět
panička je hezky rozrušená
chce kocourka
pohladím-li ji po krku
nic to s ní nedělá
popisuje neutuchající vřískání za svítání ve spánku
uvězněném pod loktem a v základech lebky – kde se rozléhá slabý,
ale přesvědčený poplach života.

2—

des pensées forçaient les têtes
pour s'allonger à l'intérieur
entre des balles perdues

l'un disait son passé récent :
une femme s'était maquillée pour quelques mètres

il était bien briqué de temps mais il n'était que le deuxième
le premier s'est perdu dans l'azur
faisant de ses doigts une corne

on trempait dans un flot mauvais
embouché à l'enfance
passèrent les nuances
entre mangouste et serpent

un autre a dit architecture
qui a construit ici
et nous, et qui nous escaladera

casser une vie en sauvant un vase
non ce n'est pas honnête
ôter ses mains ou éteindre trop fort
si ça se fait

2—

myšlenky pronikly do hlav
aby se položily dovnitř
mezi poztrácené kulky

jeden vyslovil svou nedávnost:
žena se nalíčila kvůli několika metrům

byl celý ohmataný časem, ale skončil až druhý
první se ztratil v azuru
z prstů si udělal roh

všechno se nořilo do nevábného proudu
napojeného na ústa dětství
nuance mījely
mezi mangustou a hadem

jiný říká architektura
která stavěla zde
a nás, a která nás přelege

zachránit vázu a rozbít život
ne to není čestné
dát ruce pryč či příliš hlasitě zhasnout
dělá-li se to tak

Des été durant les serviettes de plage étaient tendues sur le grillage entre nos maisons. Un jour ils ont cessé de suspendre les leurs et nous ont demandé de retirer les nôtres. Notre famille a moqué leurs plantations, leurs exotismes foisonnants. L'un de nous parfois suspendait sa serviette puis tous attendaient qu'ils se débarrassent, ouvrent leurs volets roulants, sortent de leur véranda. Leurs chats gras, roux et blancs respectaient les limites de leur propriété.

Suite à la perte de ce grillage, peut-être, notre famille s'est mise à chercher querelle à l'autre voisin, dont le droit de passage pouvait être questionné. Notre doyenne scrutait l'entrée de notre terrain, « il y a encore du monde, là-bas ? » ; alors les enfants se ruaient sur le tiroir et sortaient les jumelles. Nous avons posé en libéraux distincts de la morale étroite des autres, nous étions devenus tout aussi procéduriers.

L'un de nous avait quitté la région. J'avais hâte qu'il revienne, non, qu'il repasse, pour interpréter ces changements. C'était arrivé, mais de quoi était-ce l'histoire ? A son retour il ne disait plus « sur la citerne » ni « au puits » mais derrière la maison : il s'était défait de nos mots comme on ôte des échardes. Il discernait notre aliénation (« cesse donc de dire gras, quelle marque d'infâmie, dans la famille » - j'ai précisé n'employer jamais cet adjectif seul) mais n'avait pas compté avec son exil. Car dès lors que l'on refuse de dire « sur la citerne » ou « au puits », on n'est plus des nôtres : on est tout aussi bien chez le voisin, celui dont la famille discute le droit de passage, ou celui qui se barricade.

Dlouhá léta visávaly v létě plážové ručníky na plotu mezi našimi domy. Jednoho dne přestali ty svoje věšet a požádali nás, abychom sundali i naše. Rodina si utahovala z jejich záhonků, jejich bující exotiky. Občas si někdo z našich pověsil ručník a všichni pak čekali, jestli odstraní zátarasy, otevřou okenice na kolečkách, vyjdou z verandy. Jejich tučné, zrzavobílé kočky nepřekračovaly hranice pozemku.

Snad následkem ztráty mříže začala rodina vyvolávat hádky s druhým sousedem, jehož právo na průjezd nebylo nesporné. Naše nejstarší dohlížela na vstup na pozemek, „je tam ještě někdo?“, a děti se vrhaly k zásuvce a vytahovaly dalekohled. Dělalí jsme ze sebe liberály, nedbající na úzkoprsou morálku ostatních, uměli jsme však i zachovávat protokol.

Jeden z nás se odstěhoval z kraje. Těšila jsem se, až se vrátí, či spíš až se znovu ukáže, chtěla jsem ty změny interpretovat. Stalo se to, čeho to ale bylo příběhem? Když se vrátil, neříkal už „na nádrži“ nebo „u studny“, ale za domem: zbavil se našich slov jako se vyndávají třísky. Uvědomoval si naše odcizení („neříkej pořád tučný, takové rodinné znamení ubohosti“ – upřesnila jsem, že toto adjektivum nikdy nepoužívám samotné) ale nepočítal s vyhoštěním. Protože kdo přestane říkat „na nádrži“ a „u studny“, už k nám nepatří, může mu být stejně dobře u souseda, toho, s nímž se hádáme o přístupovou cestu, či toho, který se opevňuje.

Petr Motýl

***

podzim už od chodníku studí
a do vlasů
rekruti jí telecí hrudí
a klobásu

Chenerailles a Escury
hoj! Kosí most!
za listem pluje loďka z kůry
krve až dost

ze stráně s nimi v knížce běžím
do Ambertu
dívám se k Vyšehradu věžím
srkám meltu

lžíce je v boršči jak v podzimu
v srdci jak kůl
med a zázvor přijdou pod rýmu
lampa na stůl

do boršče krájím kostky řepy
hrnec voní
z korun akátů zbyly střepy
křápoura zvoní

hvězdy vyšly nad Boží Stolec
Vyšehrad spí
a smrt už odložila toulec
jde po záspí

v Saint-Amant Roche-Savine
kloužou slova
U Krásné pastýřky
hola hola:

a tak tiše světla zhasíná
že nevidíš
jak krásné ruce a oči má
v černém lese už spíš

Kašpare a Marie-Anno
Grangi Hrsko
dobrým nebude dobré přáno
je mi úzko

v černém mokré mokrém jedlovém lese
zavřu víčka
jako list po potoce nese
mě ta knížka

***

podzimní sníh
a na sněhu pes
a špína
na mostě pravoslavný kněz

Emauzy
auta na nábřeží
pod stromy v parku
pes po černém sněhu běží

* * *

stavební jáma
napravo na náspu bagr
nalevo v díře rypadlo

konec října
opuštěná stavební jáma
napravo bagr nalevo rypadlo

***

záškrť
přiušnice
spalničky

listí v parku
komunisti
zarděnky

prostřihy na smrt
lidové milice
plané neštovice

žehlička
která se nahřívá na kamnech
kočka přede
kaštiny se lesknou

černý kašel
zápal plic

* * *

mokrá tramvaj
oknem fouká tma

uzené žebro obírají prsty
vítr listí

***

nebesa
hvězdy
ptáci

spánek teče

voda
domy
koně

* * *

černé bezy
černou dobrou noc

zhaslé lampy
nízké mraky

černé mokré bezy
černou dobrou noc

***

od řeky jde zima

listí
křupe a teče

mlha skřípá

žárovka
padá za kabát

a výčep?
šatna hřbitova...

* * *

prádlo mlhy
se skládá do polic pod kopec

auta vezou
mrtvé duše

***

listí
o
pa
dá
vá

ruka
sbo
hem
dá
vá

čerti se žení
před domem na lešení

Milan Klepikov

ZLATÁ MYŠ
(EXTENDED VERŽN)

Zadrž zlatou myš!

Na záda jí piš:

„Miluji Tě! Miluji Tě!! Miluji Tě!!!

Vydej mi své zlato okamžitě!“

„A já ti své zlato nevydám!

Pěkně Ti, šohaju, zamávám.“

Obsah

Sue Tompkins

5 bez názvu

Zbyněk Baladrán

27 Cuvier, výklad snů
(pracovní verze)
Jiný název: Levá
hemisféra

Anne-Claire Barriga

36 bez názvu (přeložila
Sára Vybíralová)

Petr Motýl

42 bez názvu
43 bez názvu
44 bez názvu
45 bez názvu
46 bez názvu
47 bez názvu
48 bez názvu
49 bez názvu
50 bez názvu
51 bez názvu

Milan Klepíkov

52 Zlatá myš (extended
verzn)

září 2014